Ч. 228. Второк 26 (13) жовтня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Подорож царя до Італії. — Новий кабінет іш-панський. — Італїяньско-нїмецкі відносини.

Про подорож царя до Італії доносять дальші телеґрами: В суботу о годині 10 мін. 65 перед полуднем прибув цар окремим поїздом до Бордонеккії. Італїяньский амбасадор з Петербурга і члени італїяньскої делеґациї, войскової всіли до поїзду і повитали царя іменем короля Віктора Еманузля. По кількох хвилях поїзд поїхав в дальшу дорогу і прибув до Ракконіджі о годині $2^1/_2$ по полудни. Місто Ракконіджі було прибране і на улицях панував оживлений рух. Король повитав царя на двірци і представив ему почетну компанію, а відтак серед звуків російского гимну в'їхали оба володарі до міста. Перед і за повозом, в котрім сиділи оба монархи, їхали віддїли кірасиєрів, а по обох сторонах повоза верхом комендант залоги і комендант кірасирів. Королева дожидала царя на замковій терасї.

О годині 8 вечером відбув ся в королївскім замку двірский обід для 36 осіб. Цар і король сиділи в середині. По правій сторонї царя сиділа королева, а дальше царский мінїстер двора бар. Фредерікс, амбасадор кн. Долґоруков і мінїстер Тіттонї. По лївій руці короля сидів між иншими Ізвольский. По обіді відбули оба монархи серкль.

Як звістно, в Іспанії утворив ся новий кабінет під проводом Морета. Кореспондент часописи „Matin" розмовляв з Моретом, котрий заявив: В моїм віці власть не має великої примани, а коли я обняв правлїнє, то зробив я то лише з огляду на добро краю. Після моеї гадки сумні часи, які Іспанія переживає, належать вже до минувшини. Першою моєю задачею буде привернене констатуцийних запорук в Барцельонї і Валльонї, знесене цензури на телеґрами з виїмком телеґрамів, що відносять ся до рухів войск в Мароккy, амнестия політичних переступників і подрібне оголошене актів процесу Феррера.

Часописи лїберальні і републиканьскі витають прихильно новий кабінет Морета. — Консервативні часописи „Abe" і „Univers" нападають на лїбералів, котрим закидають, що получили-ся з революционїстами для повалення консервативного кабінету Маври. — Часопись „El Pair" гадає, що ґен. Вайлер обійме начальний провід у війні против Кабилів.

Відложене поїздки нїмецкого канцлера Бетман-Гольвеґа до Італії, дало повід ворогам тридержавного союза до розголошуваня, що є то легковажене Італії зі сторони канцлера. З сеї нагоди пише „Tribuna", що такі вісти не згідні з правдою, позаяк нїмецкий канцлер сейчас після свого іменованя написав до мінїстра заграничних справ Тітонього сердечне письмо, в якім виразив бажане прибути як найскорше до Риму, щоби зложити чолобитню королеви і особисто пізнати Тітонього.

На се дістав канцлер відповідь, що короля нема на разї в Римі, де прибуде доперва в половині листопада. А позаяк зарівно канцлер, як Тітонї бажали з'їхати ся в Римі, тож за обопільним порозумінем з'їзд відложено. Бетман-Гольвеґ хотів прибути до Риму, скоро король там поверне, але що канцлер мусів бути присутним в часї засїдань нїмецкого парляменту, тож з'їзд відложено лише наслідком бажаня, щоби він відбув ся в Римі, бо в противнім разї міг він відбути ся деинде вже з кінцем вересня. Відносини між Італією і Нїмеччиною суть знамениті і овіяні як найбільшою сердечностию і поважанем. Против сего нїчого не вдіють непримиримі вороги тридержавного союза.

Подібно має ся з відносинами Італії до Австро-Угорщини. Римскому дописувателеви „N. fr. Presse" подано до відомости з компетентних кругів, що італїяньске правительство було би раде, коли би цар вибрав був для

Сільский суд.

Із сербского — Света Мамойла.

Ранком, у красний лїтний день, видко було перед хатою богатого селянина, Мілоша Гавриловича, незвичайно богато людий, а особливо дітай, що стояли, вибалушивши очи з дива, стояли мовчки або балакали і сьміяли ся, розкладаючи при тім руками.

Великі і недобрі пси Мілоша, що звичайно кидали ся на людий, сим разом анї не писнули, — як би встидали ся або боялм ся так богато людий — і звинувшись в клубок, лежали поза хатою.

Зійшовші ся люди заглядали заєдно у хату, але задля звисаючого галузя дерев лиш мало хто міг видіти, що там діє ся і о що розходить ся.

Нараз рушила ся ціла гурма, і реготаючись та вигойкуючи, посунула до уряду громадского, положеного при тій самій улици, але трохи висше.

Аж тепер, коли люди рушили ся з місця, можна було видїти, як богато їх було. Можна би було гадати, що таки нїхто дома не лишив ся. А мимо того гурма за кождим кроком ставала ще більша і густїйша, бо цікавих збігало ся щораз більше. Дїти покидали свої забавки, матері лишали немовлятка в колисках та горшки на припічку, нехай збігають, і бігли на улицю або бодай виходили перед хату, щоби побачити той якийсь дивний похід.

Щож то було такого? Серединою улиці, на самім переді, ішло двох синів Мілоша та вели межи собою звязаного паробка, Йову Становича, котрому на шиї висів великий, неживий індик, що заєдно баламкав ся то в одну, то в другу сторону, і не давав ему іти....

Понятно, що то було для кождого дуже сьмішне і розвеселяюче видовище, а для дїтий таки аби не яка радість, і они що хвиля вибігали наперед, покривляли ся бідному Йові, а споглядаючи на него з насьмішкою та глумом, викрикували раз по раз:

„А що? Добра печеня? Бери Йово індика за лабу! Бери же, не встидай ся! Бери его, так, як би то був твій" і т. д., а відтак сьміяли ся з него кілько хотіли. А Йово не сьмів і очи звести в гору, лиш ішов, зітхаючи помежи тими, що его вели, а ноги під ним трясли ся і его брала ся розпука. Наконець прийшли перед громадский дім, а старий Мілош вайшов до середини, щоби дати знати, що стало ся, а зараз по тім вийшов начальник громади і старшина громадска, та посїдали собі на лавках, котрі винесено з хати і поставлено під вікнами.

— Тут досить місця — сказав війт Гайо; — в канцеляриї було би за тісно для так богато людий, а преці всї хотять знати, о що розходить ся.

— Таки так! — відозвали ся на то найблизше стоячі. — Так добре!

— Приведіть же Йову трохи близше 'д менї! Та й розвяжіть его! Чей же не схоче втікати — сказав війт, усьміхаючись.

— Не втечу, бігме, що нї! — відозвав ся на то Йово дрожачим голосом. — Нехай менї бодай руки розвяжуть, бо страшно болять.

Єго розвязали, і він та й люди приступили близше до судової комісиї.

— Розповідайже Йово, — відозвав ся війт — все як було, але кажи все щиро і по правдї, коли хочеш, щоби ми тебе лагідно судили

— Скажу, пане війте! Кленусь тобі на мою душу, що скажу щиру правду. Таже вже крадіж не помогла менї нїчого, а брехня ще менше поможе.

— Добре! Отже кажи все, а тогди й друг Мілош скорше тобі простить.

Всї усьміхнули ся. Йово відкашляв і поправив на собі сорочку, що зсунула ся була ему з плеча, при чім індик став ему знов баламкати ся на шиї.

— То скажи же, пане війте — відозвав ся Йово, — здоймити менї з шиї ще й сего індика, бо він заєдно баламкає ся на менї і не дає менї говорити.

— Того, мій любчику, не можу зробити! — сказав війт, і лиш з великим трудом що не розсьміяв ся; — бо так тобі більше до лиця! Подиви ся лиш, кілько то людий нинї зійшло ся, щоби подивити ся, як тобі красно в такім нашийнику, а ще вчера — й кітка на тебе не подивила ся! Отже розповідай, як то було!

— Старий Мілош — став Йово розповідати і знову відкашляв — має індиків без ліку а всї такі красні і добре годовані, що корал

своєї подорожи найкоротшу дорогу, однак на вибір дороги не мало оно ніякого впливу. Часописи, які бачать в тім якусь політичну манїфестацию, що цар оминає австрийску область, лучше вчинилиб, колиб зовсім не займали ся політикою італїяньского правительства. Царскі відвідини не будуть мали ніякого впливу на політику Італії. По всякій правдоподібности тоасти обох монархів в Раккониджі не полишать місця ніяким сумнївам, що Росия не надіє ся ніякої зміни в політичній традициї Італії.

Новинки.

Львів, дня 25 жовтня 1909.

— **Іменованя.** П. Намістник іменув коміса рями повітовими: комісаря поліциї в еґатї дирек циї поліциї у Львові дра Тадея Хмелярского та конципістів Намістництва: Вол. Лишковского, М. Залїньского, Мар. Марковского, дра Ф. Ґросса, К Новаковского і Войт. Краєвского.

— **Конкурс** на запомоги з фонду А. Бончевского. Відповідно до вимог фондацийного акту оголошує ся отсим конкурс на 4 зворотні запомоги в фонду пок. Антона Бончевского в сумі 700 кор. разом, призначені для студентів університету сьвітских факультетів. Кревні фундатора мають першеньство. Надїлений запомогою має підписати реверс, в якім зобовяже ся звернути побрану запомогу фондови, скоро лише зможе. Удокументовані подання належить вносити на адресу виділу Наук. тов. ім. Шевченка у Львові (ул. Супіньского ч. 7) до дня 20 падолиста 1909 р, а на їх зворот залучити марку на 45 сот.

— **В Камінці струмиловій** відбудуть ся в понеділок дня 1 падолиста в льокали „Руского Касина“ загальні збори філїї Тов. „Просьвіта“ з слїдуючим порядком дневним: О год. 9 рано відправить ся в церкві заупокійна служба Божа за бл. п. Маркіяна Шашкевича, першого просьвітителя Галицкої Руси-України. 1) О год. 9 збори, а) Звіт з діяльности уступаючого виділу; б) Справа закупна ґрунту і будови „Дому Просьвіти“ в Камінці Стр. в) Реферат просьвітно економічний; г) Вибір нового виділу; д) Внески членів. — О год 12 в полуднє відбудуть ся перші загальні збори філїї рільничого Тов. господарского „Сільский Господар“ в Камінці Стр. — О год. 3 з полудня будуть перші загальні збори філїї Товариства педагогічного в Камінці Стр. З огляду на важну справу, яка стоїть на дневнім порядку, а іменно справа будови „Дому Просьвіти“ в Камінці Стр., просимо конечно прибути на збори і других до того заохотити. Сьвітлі виділи „Читалень Просьвіти“ просимо висилати на збори своїх відпоручників. За Виділ філїї Товариства „Просьвіта“ в Камінці Стр. О. М. Цегельский, голова, Роман Петрушевич, секретар.

— **Дрібні вісти.** Вибори до Ради повітової в Добромили для ґрупи громад сільских (12 членів) назначені на день 7 грудня; для найвисше оподаткованих з промислу і торговлї (2 членів) на 9 грудня а з більшої посїлости (6 членів) на день 10 грудня с. р. — Вечерниці з танцями устроює товариство студентів політехніки „Основа“ дня 30 с. м. в комнатах „Руской Бесїди“ у Львові. — Ів. Бойка із Сухоріча, котрий убив свого шваґра Ниволу Лєськова засудив трибунал на основі вердикту судиїв присяжних, що він допустив ся лиш побитя на смерть, на 7 лїт тяжкої вязниці обостреної постами і темницею та твердим ложем в день доконаного злочину. — П. Заґм. Бріль зґубив золотий перстінь висаджений брилянтами.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Саля Міщаньского Брацтва. — Початок о 8 год. вечером. Білети продає Народна Торговля.

Ві второк, дня 26 с. м. „Зоряний вінець“, містерия в 3 діях В. Пачовского, музика С. Людкевича.

— **Огні.** Дня 19 с. м. знищив огонь в Сервирах зборівского повіта 28 господарств і школу. О ратунку не можна було і думати, бо огонь при сильнім вітрі в одній хвили обіймив всї загороди Шкода виносить до 40.000 К, з чого на 15.000 К було обезпечено. Біда і голод заглядають погорільцям в очи, бо надходить зима, а о побудованю нема мови. Саме село Сервири мало, бо числить 75 осіб; тож оставших 47 не може помістити всїх погорільцїв, бо самі тиснуть ся в малих нужденних хатах, а і худоби нема чим перезимувати Крайна розпука огортає всїх; а до сеї нужди готова долучити ся яка слабість, бо ті, що не знайшли приміщеня, сплять під голим небом в голоді і холоді. Поміч для нещасних конечна; хто має милосерде, нехай пришле хоч найменший даток на руки о. Василя Молчка, пароха в Сервирах, о. п. Осірна. — В Жабинцях гусятиньского повіта згоріло дня 19 с. м. кілька господарств. В Дзраховї коло Теребовлї згоріли двірскі будинки обезпечені на 15 тисяч корон. В Грималові знищив огонь 3 стайнї, возівню і частину збіжа на фільварку Юрого. В Боративі коло Бродів згоріла стирта збіжа в добрах Бохеньского, вартости 4000 К. — В Дулїбах, бучацкого повіта згоріла онодги хата і стодола господаря Томи Дембицкого.

— **Ватагу розбишакі**в зложену з 30 людий арештовано в Ватра Дорні на Буковині. Ватага та від 3 лїт допускала ся рабунків на австро румуньскій границі. Підчас арештованя забрано значний запас оружия і муниції. До тої ватаги належав також найбогатший на Буковині селянин якийсь Бонщец.

† Померли: Клементий Розлуцкий, нотар в Буківску, помер дня 21 жовтня в 49 р. житя. — Вінк. Добровольский, радник Намістництва, помер вчера скоропостижно в своїм бюрі в наслїдок удару серця в 52 р. житя.

— **Про убийство для рабунку в Хомчині**, косівского (не снятиньского) повіта, о чім ми в послїдні числї доносили, одержало „Діло“ таку звістку: В Хомчині був дня 14 с. м. празник Покрови, на котрий вибрав ся був також оден Гуцул з жінкою. В лїсї заскочила їх ніч і Гуцул заїхав до побережника Порфірия Федорчука, котрий і приняв їх на нічліг. В хатї Гуцул признав ся, що має при собі 600 банок і їде до Трійці (сусїдного села в снятиньскім повіті) купувати поле. Коли нічліжани поклали ся вже спати, прийшов з двора побережник і сказав, що кінь втік від воза. Гуцул ввийшов до воза і привязавши коня, вернув ся знов до хати. Через якийсь час побережник знов прийшов з двору і доніс, що кінь урвав ся з упряжи. Тоді Гуцул, привівши коня до порядку, сів уже на дворі під хатою і так заснув. Коли по якімсь часї пробудив ся, побачив, що з за пазухи хтось витягнув єму гроші. Видячи, що щось зле коїть ся, Гуцул сховав ся в иншім місци. Тимчасом побережник взяв люшню від воза і серед нічної темряви пішов тихцем на дорогу. Глядав очевидно Гуцула, щоби спрятати єго зі сьвіта. Надійшла якась темна стать і побережник кинув ся на неї з люшнею. Кількома ударами звалив єго на землю, а відтак бив єго доти, аж нападений перестав давати знаки житя. Опісля затягнув трупа в яр, де здер з него ще киптар і черевики. Однак припадок хотів, що побережник у своїй страшній роботі грубо помилив ся. Він убив не Гуцула, свого нічліжанина, але Мих. Чабана, б. дяка в Трійці, котрий як-раз надійшов був дорогою попід

сьвітять ся їм в сонци як грань, а як падуть ся, то такі горді, як колиб хотїли сказати: Видиш, який я! заріж мене і зроби собі добру печеню...

— От дивіть ся, які то тоті проклятї індики! — відозвав ся на то війт і засьміяв ся, а вся громада стала сьміяти ся на ціле горло.

— Отже минувшої середи — говорив Йово дальше, зітхнувши глубоко — вертаю я з Савою Кайґапичем з Рудника і ми стрітили на улици на своє нещастє Мілошеві індики, що ходили як ціле стадо та заєдно на свій лад пулькали! Пуль! пуль! Бул! бул! бул!

— Чуєш, Йово! — відозвав ся в сій проклятій хвили Сава.

— Що? — питаю єго.

— Диви ся, яка би то була печеня з такого індика!

— Бо й є, — кажу і та що з того, коли він не наш.

— То правда — каже на то Сава — але Господь Бог сотворив тоту птицю на то, щоби її їсти, а старий Мілош чейже всїх їх не з'їсть! Длятого я тобі раджу, щоби ми завтра вечером взяли собі кілька з них і т. д., а я, дурний, послухав єго і кажу в тій Богом проклятій хвили до Сави: Добре! кажу, то прийди завтра вечером до мене та поговоримо о тім докладнійше.

Та й дійстно, коли вчера стало змеркати ся, прийшов Сава до мене і ми сиділи та балакали і радили ся, як би то зробити, аж зробила ся темна ніч і нікого вже на улици не було видко. Відтак пішли ми і змовили ся, що я перелїзу через пліт і здойму індики з дерева та подам єму, а він їх возьме від мене і зараз їм голови скрутить, щоби они не наробили комедиї та не побудили псів і людий в хатї. Так і стало ся. Я здоймив одного індика (отсего) і він єго взяв від мене, а я собі подумав: Таже то удає ся знаменито! Коли я відтак передаю єму другого, чую нараз, що він бере не індика лиш мене за руку.

— Таже бери індика — шепнув я до него — а не мене за руку. Але він не пускав руки.

— Та бо бери індика! — кажу знов тихо до него. — Чи ти здурів, чи що? Але він тогди вхопив мене ще й за другу руку і з цілої сили притягнув аж до плота. Я, розуміє ся пустив індика і хочу ще сварити ся з ним, коли мене нараз хтось страшно вдарив буком з заду по плечах. Лус! Я хочу втїкати, ба — але куди?

А то не Сава, лиш Мілошів син Мійо держить мене за руки а єго брат Перо валить мене немилосердно буком по плечах. Наконець, коли їм здавало ся, що вже мене досить набити ся, звязали мене і замкнули, а нині рано повісили менї отсего індика на шию і так привели мене сюди. Оттак було, пане війте, все по правдї.

— Чи так було, Мійо? — спитав війт найстаршого Мілошового сина.

— Так, пане війте! — відповів Мійо. — Пси зачали нараз сеї ночи чогось дуже уїдати, а я собі нараз подумав, що то мусить щось такого бути, закликав борзо мого брата Пера, і дійстно, коли ми тихцем підійшли близше, застали їх обох при роботі. Я пустив ся зараз до того, що стояв поза плотом, але він побачив мене і втїк навіть і не писнувши, так, що Йово зовсім не знав, що стало ся...

— Пожаль ся Боже! — відозвав ся на то Йово і аж скривив ся, а люди засьміяли ся на весь голос.

— Кількож ти правиш за того індика, друже Мілошу? — спитав війт, коли вже люди перестали сьміяти ся.

— Та щож маю правити? Таже він не може менї нічого заплатити.

— Але міг би тобі шкоду відробити!

— Сумна би то була робота! Як би з него був робітник, то він би не ходив красти.

По тій відповіди приступили війт і радні близше ід собі і порадившись хвильку з собою та випитавши ще дещо й Мілоша, стали насамперед усьміхати ся добродушно, а відтак посїдали собі знову на давні місця крім війта, котрий стояв і піднесеним голосом так промовив:

— Отже послухай, Йово, та й ви приятелї, що ми постановили! Того Йова, так як він тут стоїть, з тим індиком на шиї має ся обводити по цілім селї. Поліциян має іти напеpед і на кождім з тих трох місць, де дороги розходять ся, насамперед задзвонити великим калаталом від коров, а відтак наказати Йовови, щоби він сам голосно говорив і то на першім роздорожу:

— Менї забагло ся печені, а я не їв і хлїба! — На другім: Я хотів, щоби ніхто не видїв, а то збігло ся ціле село! — а наконець на третїм роздорожу: То, чого я шукав, не знайшов!

Так і стало ся. Поліциян ішов попереду і дзвонив, Йово говорив, дїти мали велику радість, жінки реготали ся а мужчини сьміяли ся.

лїсничівку. Сам Гуцул з жінкою втік з хати і обоє зайшли до Трійці, де і розповіли про те, що побережник украв їм гроші. Не знали ще, що побережник убив дяка. На другий день люди знайшли трупа в ярі а повідомлена про се жандармерия арештувала побережника та єго батька. Побережник признав ся до всего і зізнав, що вкрадені гроші сховав під стріхою. Там і знайдено майже цїлу суму, бо нехтавало лише 5 корон.

— **Обікража чудотворної ікони в Ченстохові.** Вже вчера розійшла ся була сензацийна вість по Львові, що в Ченстохові, сім сьвятім для польского народу місті, якісь невислїджені доси злодії обікрали славний чудесами образ Пречистої Діви Марії, який знаходить ся там в церкві монастиря оо. Павлинів на Ясній горі. О тій зухвалій крадежі, нагадуючій обікражу чудотворної ікони казаньскої Матери Божої в Москві, доносять тепер: Крадежі доконано в ночи з пятниці на суботу. Коли служба церковна о 5 год. рано війшла до каплиці, де знаходить ся образ, щоби там зробити порядок, побачила на вівтари порозкидані та поперевертані всілякі річи, а здогадуючись якогось злочину, дала зараз знати ігуменови о. Рейманови, котрий небавком разом в жандармами явив ся на місци злочину і казав позасьвічувати всї сьвічки та переконав ся зараз, що стало ся.

Стверджено, що заслона з грубої срібної бляхи, котра завсїгди закривала образ в часї вільнім від богослуженя, була піднесена до гори і підперта двома грубими сьвічами восковими здойменими із сьвічників. Чудотворна ікона Матери Божої була зовсім обдерта із дорогоцїнностий, які єї доси вкривали; дорогоцїнна сукня, обі золоті корони, висаджені брилянтами: Матери Божої і дитятка Ісуса та всї дорогоцїнні вота. Часть вотів була порозкидана під образом, а вота, висячі в горі над образом, злодії очевидно не могли досягнути і не рушили їх.

Вість о крадежи зробила не лиш в цїлім монастири, де ночувало богато богомольців, але також і в цїлім місті велике враженє. В монастири явили ся зараз ченстоховскі власти полїцийні, церков замкнено і розпочали ся строгі доходженя, котрі тревали до 12-ої години в полудне.

О скілько можна було вислїдити, злодії добули ся до церкви крізь вікно в присїнку коло каплиці сьв. Антония. З того присїнка ведуть дубові двері до головної нави церкви; двері ті суть до розсуваня і звичайно їх не замикають. Злодії розсунули ті двері і так добули ся до церкви, де коло стін знаходять ся руштованя, бо як раз тепер реставрують церков. Отже по руштованю вилїзли злодії на малий хор, виймили тут вікно і вийшли на сходи і коритар, котрий виходить ся на великий хор каплиці, де містить ся чудотворна ікона. З великого хору спустили ся по шнурі з ґузами на амвону, а з амвони через балюстраду і залїзну крату дістали ся до вівтаря. Тут один з них перевертаючи сьвічки, вилїз на цимборию, поусував срібних ангеликів, котрі стояли єму на перешкоді, підвіс відтак тяжку срібну заслону і підпер єї двома грубими восковими сьвічами і забрав ся до роботи, до обдираня дорогоцїнних окрас з образа.

Дальше слїдство виказало, що злодії здерли з образа дорогоцїнну сукню з зеленого атласу понашивану перлами, між котрими три відзначали ся незвичайною величиною; дальше цїнну золоту корону з брилянтами з Матери Божої і малу брилянтову корону з голови дитятка Ісуса. Крім того зрабовано з цїннійших вотів: 15 золотих годинників, 8 грубих золотих ланцушків, 10 менших золотих ланцушків, 4 шнурки перел, 5 шнурків перел грубшого рода, 22 золотих вотів, 50 перстенів з брилянтами і т. п.

Злодії, видко були добре обзнакомлені з розкладом місця, ділали систематично, з великою певностию і зовсім не спішили ся. Припускають, що крадежі доконано межи 2 а 4 год. рано і що злодії втекли до Кракова. Місцева поліция обсадила зараз місто войском і перевела ревізиї в готелях та заїздних домах а навіть між богомольцями в монастири, але злодіїв не могла вислїдити. Єсть підозріне, що крадежі допустили ся якісь богомольці, котрі досьвіта вийшли з монастиря.

Найновійші вісти з Ченстохови доносять: Ведуть ся енерґічні пошукуваня; повідомлено всї пограничні стациї. Прибули начальники поліциї з Лодзї і Варшави. Вартість вкрадених річий обчисляють на борзї на 2 до 4 міліонів рублів. Говорять, що якась жінка видїла над раном трох людий ідучих з тої сторони як монастир; один з них ніс мішок повен чогось а з того мішка випало щось блискучого, другий підвіс згубу а відтак всї три пішли поспішним кроком і небавком щезли. Пруска границя (Герби) єсть близько і може бути, що злодії дістали ся до неї лїсами. Припускають, що злодіям помагав хтось із службы. Арештовано 5 осіб. Стверджено також, що злодії підчас рабунку сьвітили сьвічки, котрих недогарки знайдено.

Телеґрами.

Ченстохова 25 жовтня. Шкоду оцінили знатоки лиш на 100.000 рублїв. Розходить ся о ватиканьску корону з 1717 р. і о суконку братчика монастирского з 1717 р. з пожертвуваних перел. Образ (мальований на дереві) не ушкоджено. Історичні памятки, суконка брилянтова і инші цїнні предмети знаходять ся сховані в скарбници. Остали ся також слева (ґльориї), срібні вота на вівтари в каплици і на стінах. Чотирох підозріних в Гербах арештовано.

Париж 25 жовтня. Мінїстер справ заграничних Пішон буде супровожати царя аж до Шамбері а відтак верне до Парижа.

Париж 25 жовтня. Мінїстер справ заграничних Пішон виїхав до Мадане, де представить ся цареви Николаєви.

Раккониджі 25 жовтня. При вчерашнім ґалевім обіді виголосив італїяньский король тоаст, в котрім повитав царя яко гостя, котрого гостина скріпить щиру дружбу і згідність цїлий сполучаючих оба народи, правительства і краї. Нещасливі події, які навістили Італїю, спричинили, що Росия і Італїя зближили ся до себе і пізнали ся та з'уміли взаїмно оцінити ся, що проявило ся в ділї удержаня мира спільно з другими державами. Цар подякував по французки за привіт і сказав, що має кріпку надію, що правительства будуть успішно старати ся удержати симпатиї оперті на взаїмнім довірю, що лежить в інтересї обох країв і причинить ся також до удержаня мира.

Мадрид 25 жовтня. Тут і в Сараґосі та Більбао відбули ся публичні демонстрациї против полїтики попередного кабінету консервативного. Пригоди не було ніякої.

Софія 25 жовтня. Король Фердинанд виїхав вчера вечером до Сербії на прогульку в гори Копроніт. В Крушевацу повитає єго наслїдник престола Александер.

Білград 25 жовтня. Гостину короля Фердинанда болгарского в Сербії треба уважати яко заповідь офіцияльної гостини в Білградї. В кругах полїтичних сподївають ся, що кабінет Пасіча зможе завести на ново дружні відносини з Болгариєю.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *).
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, 7, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·59*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·$\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45,
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30 $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).